

Velykos 2019 m.

Mieli broliai ir seserys,

Evangelijoje pagal Luką, randame pasakojimą dviejų mokinių patirtį, kelyje į Emausą. Prisikėlęs Jėzus pasirodo mokiniams, eina kartu, primena, ir užsuka pas mokinius, kad su jais pasiliktu. Tai evangelisto Luko nuomone, yra Prisikėlimo prasmė – kad Jėzus keliauja kartu su mumis visur, kur keliaujame mes, ir kad visur, kur mes užsukame, kartu su mumis valgo. Lukui kaip tik Eucharistija yra ta vieta, kurioje mes susitinkame su Prisikėlusiuoju. Tai jis įtaigiai perteikia: „Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukabėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų; bet jis pranyko jiems iš akių“. Jėzus pas mokinius yra svečias. Tačiau Jis čia, pats imdamas duoną ir ją dalydamas, elgiasi kaip namų šeimininkas. Iš to, kaip Jėzus tai daro, mokiniai aiškiai atpažįsta Prisikėlusįjį. Ir ateityje duonos laužymas jiems bus ta vieta, kurioje jie žinos tarp jų esant Prisikėlusįjį. Kiekviename duonos laužyme, kiekvienoje Eucharistijoje pats prisikėlęs Jėzus laužo mokiniams duoną ir įrodo jiems savo meilę. O mokiniai į Jėzaus buvimą reaguoja visada džiaugsmingai: „Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi“.

Apd.2,46.

Joks kitas evangelistas tiek daug nepasakojo apie valgymą kaip Lukas. Jėzus nuolatos valgo kartu su mokinais, su fariziejais, su nusidėjėliais ir muitininkais. Eucharistija Lukui yra tąsą tų daugelio kartų, kai Jėzus valgė kartu su žmonėmis, kuriems Jis parodė Dievo gerumą ir draugiškumą. Eucharistija reiškia tai, kad Kristus pats vėl yra tarp mūsų. Jis kalba mums ir išaiškina mūsų gyvenimą. Mums yra leista patirti Jo artumą ir tuo džiaugtis. Tačiau mes Jo nematome. Lukas Jėzaus neregimumą perteikia tipišku graikų posakiu: „Jis jiems tapo nematomas“. Dievas mums pasirodo ir tuoj pat pranyksta iš akių. Mokiniams atsiveria akys. Jie tame jiems duoną laužančiame vyre atpažįsta Jėzų. Ir tuoj pat jie Jo nebemato. Jie Jį regi vidinėmis akimis. Eucharistija reiškia tai, kad mes žvelgiame šiomis vidinėmis akimis. Tada tame valgyje, kurį valgome, toje duonoje, kurią vienas kitam laužome, tarp mūsų matysime ir patį Prisikėlusįjį. Jeigu šiandien šventi Eucharistiją, arba kiekvieną sekmadienį ar kasdien, tai dalyvauja pats Jėzus, pats Prisikėlusysis. Jis pats laužia duoną. Jis taria tau meilės žodžius. Atverkime šiems žodžiams savo širdis, kad jos užsidegtų taip pat kaip mokinių iš Emauso širdys. Per Komuniją Prisikėlusysis tau tiesia sulaužytą duoną, kad pagydytų ir surištų visa, kas yra sulaužyta ir sudaužyta tavyje, kad tavo gyvenimo istorijos lūžius paverstų gyvybingumo žyme. Aš linkiu, kad tau atsivertų akys ir tu pats atpažintum Jėzų, kuris duonos simboliu dovanoja tau save, kad su tavimi pasidalytų ir savo meile priverstų degti tavo širdį.

Kur beeitume – visur galime sutikti Kristų, kur kelias bevestų – dėmesingai žvelkime į einantį greta. Gal tai Jis – slėpiningasis bendrakeleivis, brolyste ir meile galintis atverti mūsų žmogiškojo pasaulio prasmę?

Jėzus atsiskleidžia laužydamas duoną, dieviškosios Eucharistijos bei broliškumo slėpinyje prie vieno stalo, kad Jis yra Dievas ir žmogus, ir perėjimu iš mirties į gyvenimą savo prisikėlusiuoju Kūnu kelia mus link dangiškojo altoriaus.

Laimingų Šventų Velykų!

Linus Vodopjanovas OFM

Panevėžio vyskupas

